

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

20 noiembrie 2019

mun.Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Nicolae Craiu
Victor Burduh

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către Serghei Popescu, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 iunie 2019, în cauza penală privindu-l pe,

Serghei Popescu Serghei, născut la xxxxxxxx, originar și domiciliat în xxxxxxxx

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 24.07.2015 – 04.10.2016 (prima instanță);
2. 08.11.2016 – 20.06.2017 (instanța de apel);
3. 17.08.2017 – 24.10.2017 (instanța de recurs ordinar);
4. 27.11.2017 – 27.02.2018 (instanța de apel);
5. 30.05.2018 – 05.02.2019 (instanța de recurs ordinar);
6. 05.04.2019 – 04.06.2019 (instanța de apel).

asupra admisibilității în principiu a recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

a c o n s t a t a t :

Prin sentința Judecătoriei Orhei din 04 octombrie 2016, Popescu Serghei a fost condamnat în baza art. xxxxxx Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu amendă în mărime de 150 unități convenționale, ce constituie 3000 de lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în autoritatea publică locală pe un termen de 2 ani.

Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, conform rechizitoriului lui Popescu Serghei i-a fost incriminat că la 27 iunie 2012, activând în calitate de specialist pentru reglementarea regimului proprietății funciare al Primăriei comunei Trebujeni, r-ul Orhei, urmărind scopul facilitării obținerii de către Colța L. a Titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren, a semnat și eliberat un Extras din Decizia Primăriei com.Trebujeni nr. 1 din 13 aprilie 1993, prin care certifică că lui Colța L. i s-a repartizat pământ cu o suprafață de 0,1106 ha cu nr. cadastral xxxxxxxx pentru construcție locativă, ceea ce nu corespunde realității.

În continuarea intențiilor sale infracționale, la 27 mai 2013, în baza Extrasului nr. 83 din 27 iunie 2012, eliberat și semnat de el în prealabil, a semnat Titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren cu nr. cadastral xxxxx și cu suprafața de 0,1106 ha, fiind specificat ca deținător Colța L., în actul menționat este indicat și faptul că terenul cu suprafața de 0,1106 ha a fost trecut în registrul cadastral al deținătorilor de terenuri la nr. 110 din 28 aprilie 2013, ceea ce nu corespunde realității.

Împotriva sentinței pronunțată integral la 04 octombrie 2016, la 18 octombrie 2018, a declarat apel inculpatul Popescu Serghei, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat.

În susținerea apelului, inculpatul a expus următoarele: - probele administrate nu sunt suficiente pentru a fi condamnat de săvârșirea infracțiunii imputate, instanța de fond nu a apreciat probele fiecare în parte și nu s-a pronunțat asupra admisibilității sau inadmisibilității lor, nu a elucidat faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei, a preluat aceleași motive din rechizitoriu, neglijând argumentele și probele prezentate de apărare; - instanța de fond urma să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să aprecieze conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală și în concluziile sale să motiveze admiterea sau respingerea probelor potrivit art. 394 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală; - partea acuzării nu a prezentat probe care ar dovedi că inculpatul a depășit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, deoarece în lipsa caracterului vădit al depășirii limitelor drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, răspunderea nu poate fi aplicată potrivit art. xxxxxxx Cod penal; - instanța de fond nu s-a expus asupra faptului dacă este specialistul pentru reglementarea regimului funciar, subiect al infracțiunii prevăzute de art. xxxxx Cod penal, și dacă cade atât sub incidența art. xxxxx Cod penal - persoană cu funcție de răspundere cât și sub incidența art. xxxxx Cod penal - persoană publică; - instanța de fond nu s-a pronunțat în privința victimei infracțiunii specificate la art. xxxx Cod penal, care este respectiva persoană fizică sau juridică, ale cărei drepturi sau interese ocrotite de lege suferă daune în proporții considerabile.

Prin decizia din 20 iunie 2017 Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău, apelul inculpatului a fost admis, s-a casat total sentința și s-a pronunțat o nouă hotărâre prin care a fost dispusă încetarea procesului penal privind tragerea la răspundere penală în baza art. xxxxxxx Cod penal a inculpatului Popescu Serghei, în temeiul intervenirii termenului de prescripției a tragerii la răspundere penală, prevăzut la art. xxxxx Cod penal.

Motivând soluția, instanța de apel a expus că, în sentință partea descriptivă nu cuprinde descrierea infracțiunii prevăzută de art. xxx Cod penal, considerată ca fiind dovedită, astfel, instanța de apel a constatat că, Popescu Serghei la 27 iunie 2012, activând în calitate de specialist pentru reglementarea regimului proprietății funciare al Primăriei Trebujeni, r-ul Orhei, urmărind scopul facilitării obținerii de către Colța L. a Titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren, a semnat și eliberat un Extras din Decizia Primăriei com. Tribujeni, prin care certifică că lui Colța L. i s-a repartizat pământ cu o suprafață de 0,1106 ha cu nr. cadastral xxxxxxx pentru construcție locativă, ceea ce nu corespunde realității. În continuarea intențiilor sale infracționale, la 27 mai 2013, în baza Extrasului nr. 83 din 27 iunie 2012, eliberat și semnat de el în prealabil, a semnat Titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren cu nr. cadastral xxxxxxx cu suprafața de 0,1106 ha, fiind specificat ca

deținător Colța L. În actul menționat este indicat și faptul că terenul cu suprafața de 0,1106 ha a fost trecut în registrul cadastral al deținătorilor de terenuri la nr. 110 din 28 aprilie 2013, ceea ce nu corespunde realității.

Instanța de apel a reținut că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate se confirmă pe deplin prin probele administrate.

De asemenea instanța de apel a considerat că din probele acuzării rezultă cu certitudine că inculpatul Popescu Serghei, fiind persoană publică, din interes personal, a falsificat extrasul din Decizia Primăriei com. Trebujeni nr. 1 și Titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren cu nr. cadastral XXXXX cu suprafața de 0,1106 ha, fiind specificat ca deținător Colța L. Inculpatul a comis fapta criminală, având calitatea specială de funcționar al autorității publice, care nu este persoană cu funcție de răspundere, iar fapta propriu-zisă este exprimată prin acțiunea de înscriere în documentele oficiale a unor date vădit false ori de falsificare a unor astfel de documente, dar nu în abuzul de putere sau abuzul de serviciu. Instanța de apel a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. xxxxx Cod penal, ca falsul în acte publice, adică înscrierea de către o persoană publică, în documentele oficiale a unor date vădit false, precum și falsificarea unor astfel de documente, acțiuni săvârșite din interese personale.

Prin decizia din 24 octombrie 2017 a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, au fost admise recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Radu Sâli, și de către inculpatul Popescu Serghei, casată total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 iunie 2017 și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Motivând soluția, instanța de recurs ordinar a statuat că, prima instanță nu a judecat fondul cauzei în conformitate cu rigorile prevăzute de lege și a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția și anume că, adoptând soluția de condamnare a inculpatului în baza art. xxxxx Cod penal, nu a constatat și descris fapta criminală, considerată ca fiind dovedită, precum și a depășit limitele învinuirii, întrucât a constatat în acțiunile inculpatului prezența semnului calificativ „daune în proporții considerabile intereselor publice” – fapte neincriminate inculpatului în rechizitoriu.

Instanța de recurs ordinar a stabilit că instanța de apel nu a respectat prescripțiile de drept și anume că potrivit art. 409 Cod de procedură penală, prin efectul devolutiv al căii de atac se înțelege condiționarea examinării apelului doar în privința apelantului și calității lui procesuale, cât și examinarea tuturor aspectelor de fapt și de drept, inclusiv în afara motivelor invocate în apel, dacă acestea sunt în favoarea inculpatului ori apelantului. În cazul în care instanța de apel ia în considerare temeiurile de casare din oficiu, ea este obligată să le pună în discuția părților (Hotărârea Plenului CSJ a RM din 12.12.2005, nr.22 Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel, pct. 12.2.). În cazul în care apare necesitatea de a reîncadra juridic fapta, pentru săvârșirea căreia inculpatul nu a fost pus sub învinuire, instanța trebuie să țină cont că o astfel de modificare a încadrării juridice este posibilă numai când acțiunile inculpatului, ce urmează a fi încadrate în baza altei legi, i-au fost imputate, modificarea învinuirii nu înrăutățește situația inculpatului și nu afectează dreptul lui la apărare. În astfel de cazuri, instanțele vor ține cont de faptul că învinuirea se consideră mai gravă în cazul când se introduc fapte și episoade adăugătoare, care majorează volumul învinuirii. Drept învinuire

care esențial, după circumstanțele reale, diferă de cea de la început urmează de considerat orice altă modificare a învinuirii (imputarea altor acțiuni în locul celor imputate anterior, imputarea infracțiunii care diferă de cea imputată după obiectul atentat, caracterul faptei și acțiunii), care afectează dreptul inculpatului la apărare (Hotărârea Plenului CSJ a RM din 19.06.2006, nr.5 - Privind sentința judecătorească, pct. 23), deoarece, corect a casat sentința și rejudecat cauza potrivit regulilor generale pentru prima instanță, însă schimbând încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului în baza art. xxxx Cod penal, în deliberare, nu a pus în discuția părților noua învinuire și nu i-a oferit inculpatului posibilitatea de a se apăra în sensul dat, nefiindu-i respectat, astfel, dreptul la un proces echitabil (Hotărârea CtEDO din 12.04.2011, Adrian Constantin vs. România).

Mai mult, instanța a constatat că inculpatul a comis infracțiunea: „din interes personal”, dar nu a descris esența acestui interes, coroborat la faptul că asemenea circumstanțe nu au fost incriminate ultimului prin rechizitoriu. De asemenea în opinia instanței de recurs ordinar, instanța de apel și-a întemeiat concluziile pe probe neverificate în ședința de judecată de examinare a apelului și neconsemnate în procesul-verbal, cum ar fi declarațiile martorului Burghilea A. și copiile autentificate ale Registrului funciar din 1993, totodată a fost stabilit că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat de inculpat și repetate în recursul ordinar.

Circumstanțele expuse au atestat în mod lucid că ambele instanțe nu au judecat cauza penală în condițiile legii, deoarece au adoptat hotărâri care nu cuprind motive legale pe care se întemeiază soluția și că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Rejudecând cauza, prin decizia din 27 februarie 2018 a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău a fost admis apelul inculpatului Popescu Serghei, casată sentința Judecătoriei Orhei din 04.10.2016, și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Popescu Serghei învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. xxxx Cod penal, a fost achitat în baza art. 390 alin. (1), pct. 3) Cod procedură penală, deoarece fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Motivând soluția, instanța de apel a atestat că la judecarea cauzei prima instanță a admis erori de drept material și procesual, neconformându-se cerințelor prevederile art. 384 alin. (3), art. 385 alin. (1), pct. 1-4, 394 alin. (1), pct. 1, 2, 4, 5 Cod de procedură penală, conform cărora sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată cât și vizând limitele judecării cauzei, art. 325 Cod de procedură penală.

Instanța de apel a stabilit că prima instanță, deși în partea dispozitivă a sentinței recunoaște vinovăția lui Popescu Serghei în comiterea infracțiunii prevăzute de art. xxxxx Cod penal, în partea descriptivă a sentinței a omis să constate fapta pe infracțiunea prevăzută de art. xxxx Cod penal, astfel încălcând prevederile art. 394 alin. (1) Cod de procedură penală.

De asemenea instanța de apel a atestat că potrivit descriptivului și dispozitivului sentinței, prima instanță a depășit limitele învinuirii, întrucât a constatat în acțiunile inculpatului prezența semnului calificativ „daune în proporții considerabile intereselor publice” – fapte neincriminate ultimului în rechizitoriu, eroarea constituind depășirea limitelor învinuirii, deoarece judecarea cauzei în primă

instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu.

Totodată, instanța de apel a relevat că la pronunțarea sentinței, prima instanță a stabilit eronat circumstanțele de fapt și de drept, situația de fapt reținută nu corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate incorect, astfel prima instanță incorect încadrând acțiunile inculpatului Popescu Serghei în baza art. xxxxx Cod penal.

Reieșind din probele prezentate de către partea acuzării, cercetate de instanța de apel, instanța de apel a ajuns la concluzia că nu a fost dovedită vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, împrejurări ce în opinia instanței a determinat necesitatea achitării lui Popescu Serghei. Totalitatea de probe prezentate de partea acuzării și partea apărării în cauza penală, fiind apreciate de instanța de apel cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, i-au determinat concluzia că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, ceea ce duce la necesitatea achitării acestuia.

Astfel, instanța de apel verificând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, a constatat că conform actului de învinuire Popescu Serghei, se învinuiește pentru faptul că activând în calitate de specialist pentru reglementarea regimului proprietății funciare al Primăriei comunei Rebujeni, r-ul Orhei adică fiind o persoană publică, a săvârșit infracțiunea de depășire a atribuțiilor de serviciu în următoarele circumstanțe: la data de 27 iunie 2012 activând în calitate de specialist pentru reglementarea regimului proprietății funciare al primăriei comunei Trebujeni, r-ul Orhei, urmărind scopul facilitării obținerii de către Colța Liubovi a Titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren, a semnat și eliberat un Extras din Decizia Primăriei com. Trebujeni, r-ul Orhei prin care certifică că lui Colța Liubovi i s-a repartizat pământ cu o suprafață de 0,1106 ha cu nr. cadastral xxxxxx pentru construcție locativă, ceea ce nu corespunde realității. În continuarea intențiilor sale infracționale la 27 mai 2013 în baza Extrasului sus-menționat nr. 83 din 27 iunie 2012 eliberat și semnat de el în prealabil, a semnat Titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren cu nr. cadastral xxxxxx cu suprafața de 0,1106 ha, fiind specificat ca deținător cet. Colța Liubovi. În actul menționat este indicat și faptul că terenul cu suprafața de 0,1106 ha a fost trecut în registrul cadastral al deținătorilor de terenuri la nr. 110 din 28 aprilie 1993, ceea ce nu corespunde realității.

Astfel, organul de urmărire penală a încadrat acțiunile lui Popescu Serghei în baza prevederilor art. xxxxx Cod penal, precum prin acțiunile sale intenționate, manifestate în săvârșirea de către o persoană publică a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, ceea ce a cauzat daune în proporții considerabile drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor juridice.

Instanța de apel a reținut și redat în decizie declarațiile inculpatului Popescu Serghei, potrivit cărora inculpatul pe tot parcursul procesului penal, inclusiv și în ședința de judecată, a respins învinuirea înaintată, precum și depozițiile martorilor: Ciobanu Vladimir, Foșnea Ion, Gușina Nina, Platon Ion, Moraru Tudor, Untilă Serghei, și probele materiale: Registrul de transmitere a terenurilor în gestiunea Complexului Muzeal „Orașul medieval Orhei” din terenurile comunei Trebujeni din anul 2002; Certificatul provizoriu ce confirmă dreptul de proprietate, posesiune și beneficiere funciară, copiile autentificate ale registrului din anul 1993(vol. II, f. d.

66-71); Raportul de expertiză din 08 iulie 2014 (vol. I, f. d. 152-156); Raportul de expertiză tehnică a documentelor nr. 1089 din 22.01.2015 (vol. I, f. d. 167-171); Raportul de expertiză tehnică a documentelor nr. 1721 din 11.02.2015 (vol. I, f. d. 142-145).

În consecință instanța de apel a concluzionat că prima instanță la examinarea cauzei nu a cercetat și nu a verificat probele prezentate de către acuzare sub toate aspectele, nu le-a dat apreciere prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor și nu a motivat soluția adoptată, iar ținând cont de prevederile art. 394 alin.(3) Cod de procedură penală, instanța de asemenea nu a făcut o analiză amplă a probelor prezentate de acuzare în cauză și astfel n-a soluționat fondul cauzei. La fel prima instanță nu a luat în considerație că de fapt probele administrate nu demonstrează vinovăția inculpatului Popescu Serghei în comiterea infracțiunii încriminate, nu a examinat obiectiv cauza și a ajuns la o concluzie neargumentată precum că Popescu Serghei a săvârșit infracțiunea încriminată, întrucât instanța de apela constatat că, la caz fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, motiv pentru care a dispus achitarea.

Prin decizia din 05 februarie 2019 a Curții Supreme de Justiție, s-a admis recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău Călugăreanu Vitalie.

S-a casat total decizia din 27 februarie 2018 a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău și s-a dispus rejudecare cauzei, de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Prin decizia din 04 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis din alte motive apelul declarat de inculpatul Serghei Popescu.

S-a casat, inclusiv din oficiu sentința din 04 octombrie 2016 a Judecătoriei Orhei în partea executării pedepsei și s-a pronunțat o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță după cum urmează:

Serghei Popescu Serghei, s-a eliberat de pedeapsă penală în legătură cu intervenirea termenului de prescripție pentru tragerea la răspundere penală.

Prin încheierea din 11 iulie 2019 a Curții de Apel Chișinău, s-a corectat eroarea admisă în decizia din 04 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău și s-a indicat data corectă a pronunțării deciziei, 04 iunie 2019.

Pentru a decide astfel instanța de apel a constatat că inculpatul Popescu Serghei prin acțiunile sale a comis infracțiunea prevăzută de art. xxxxx Cod penal al Republicii Moldova, pe semnele săvârșirea de către o persoană publică a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, ceea ce a cauzat daune în proporții considerabile intereselor ocrotite de lege ale persoanelor juridice, faptă care este pasibilă de răspundere penală.

Colegiul, la individualizarea, stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului, a ținut cont de prevederile art. art. 7, 61, 75 Cod penal al Republicii Moldova și anume de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acestuia precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

A reținut că din dispozițiile art. 75 alin.(1) Cod penal al Republicii Moldova, se desprind trei criterii generale cu valoare de principiu. Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată.

Ca urmare, pedeapsa penală este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că, o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege. fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

Legalitatea pedepsei impune instanței obligația de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea Specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal al RM.

Iar, individualizarea pedepsei constă în obligația instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

După această clarificare, instanța a accentuat că pedeapsa aplicată inculpaților trebuie să fie capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale. în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului Penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Limitele termenelor de pedeapsă, prevăzute în partea specială, sunt determinate de încadrarea juridică a faptei și reflectă gravitatea infracțiunii săvârșite. Gravitatea acesteia constă în modul și mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce.

Cuantumul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvârșite, se stabilește având în vedere persoana celui vinovat, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau socială, prezența sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului pînă sau după săvârșirea infracțiunii, deci este vorba de personalitatea infractorului.

Pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

La caz, privind gravitatea infracțiunii săvârșite, conform art. 16 Cod penal al Republicii Moldova, Colegiul a atestat că infracțiunea săvârșită de inculpat, în funcție de caracterul și gradul prejudiciabil, se atribuie la categoria mai puțin grave.

Succesiv, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului, instanța de judecată a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, în privința inculpatului careva circumstanțe atenuante, conform art. 76 Cod penal al Republicii Moldova, sau agravante, conform art. 77 Cod penal al Republicii Moldova, nu au fost reținute.

Conform art. xxxxx Cod penal al Republicii Moldova, în vigoare la momentul comiterii faptei, săvârșirea de către o persoană publică a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice, se pedepsește cu amendă în mărime de la 150 la 400 unități convenționale sau cu închisoare de pînă la 3 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de pînă la 5 ani.

La caz, Colegiul a considerat că în privința inculpatului Popescu Serghei pentru comiterea infracțiunii prevăzută de art. xxx Cod penal al Republicii Moldova, este justificată aplicarea unei pedepse sub formă de amendă în mărime de 150 unități convenționale.

Astfel, infracțiunea prevăzută de art. xxx Cod penal al Republicii Moldova, fiind raportată la art. 16 Cod penal al Republicii Moldova, se va considera o infracțiune mai puțin gravă.

A reținut că conform art. 60 alin. (1) lit. b) Cod penal al Republicii Moldova, termenul de prescripție este de 5 ani de la săvârșirea unei infracțiuni mai puțin grave.

Totodată, potrivit art. 60 alin. (4) Cod penal al Republicii Moldova, cursul termenului de prescripție se întrerupe dacă în perioada acestuia se săvârșește o nouă infracțiune pentru care poate fi aplicată pedeapsa cu închisoarea pe un termen mai mare de doi ani.

Prin aceasta se are în vedere că se pierde beneficiul timpului scurs până la comiterea celei de-a doua infracțiuni, moment care începe să curgă de la început primul termen de prescripție.

Iar, conform prevederilor art. 60 alin. (5) Cod penal al Republicii Moldova, prescripția se suspendă, dacă persoana care a săvârșit infracțiunea se sustrage de la urmărire penală sau de la judecata prin schimbarea domiciliului, actelor de identitate etc. Într-o asemenea situație timpul suspendării prescripției nu intră în termenul de prescripție, iar curgerea prescripției se reia din momentul reținerii persoanei sau al autodenunțării.

În această situație termenul de prescriptive pentru prima infracțiune începe să curgă simultan cu cel de-al doilea termen de prescriptive, iar prescripția se calculează pentru fiecare infracțiune separat.

Prin urmare, în speță, instanța a reținut că Popescu Serghei a comis ultima acțiune componentă a infracțiunii prevăzute la art. xxx Cod penal al Republicii Moldova, la data de 27 mai 2013, prin urmare, Colegiul a relevat că termenul de prescripție începe de la data enunțată până în prezent, data pronunțării prezentei decizii, 04 iunie 2019, astfel s-a scurs o durată mai mare de 5 ani, considerent din care, Colegiul a stabilit că deși inculpatul Popescu Serghei a comis infracțiunea prevăzută de art. xxxxx Cod penal al Republicii Moldova, care constituie o faptă prejudiciabilă prevăzută de Legea penală, pasibilă de răspundere penală, inculpatul urmează a fi liberat de pedeapsa penală în legătură cu expirarea termenului de prescripție pentru tragere la răspundere penală.

Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar, de către Serghei Popescu, care a invocat drept temei de recurs art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, care a solicitat casarea deciziei instanței de apel și a sentinței instanței de fond cu emiterea unei decizii noi privind achitarea sa pe motiv că nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Invocând faptul că: - atât prima instanță, cât și instanța de apel au stabilit eronat circumstanțele de fapt și de drept, situația de fapt reținută nu corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate incorect, astfel prima instanță incorect încadrând acțiunile inculpatului Popescu Serghei în baza art. xxxxx Cod penal R.M.

A susținut că ambele instanțe nu au făcut referință la nici o probă care ar demonstra că pe terenul în cauză ar exista careva construcții înregistrate conform legii.

În susținerea celor invocate, a făcut trimitere la constatările edictate de următoarele hotărâri: sentința Judecătorei Râșcani, mun. Chișinău, prin care Colța

Lilia Ion a fost achitată; decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2016, prin care sa menținut sentința primei instanțe și decizia Colegiului lărgit al Curții Supreme de Justiție din 14 februarie 2017, dosar nr, Ira-37/2017, prin care respins recursurile declarate de procuror și partea vătămată ca fiind admisibile cu menținerea hotărârilor. Prin aceste acte judiciare se constată că probele administrate confirmă faptul că anume Colța Lilia a suportat cheltuielile financiare pentru construcția de facto a sălii de festivități. Instanțele au reținut, că conform Certificatului și prin rezultatele inspectării bunului imobil/construcției la care se face referință, bunul imobil aparține cu drept de proprietate Liliei Colța, în temeiul contractului de donație nr. 31/70 din 10 iunie 2013, înregistrarea fiind efectuată la 10 iunie 2013. Din aceste considerente, conchidem că Colța Liubovi nu a deținut careva bunuri imobile la momentul depunerii cererii privind eliberarea extrasului din decizie.

Instanța de apel a constatat că s-a creat un prejudiciu unității administrativ teritoriale, dar nu a determinat ce prejudiciu s-a creat și nu a demonstrat prin probele administrate că s-a creat un prejudiciu sub forma daunelor considerabile, or - cauzarea daunelor în proporții considerabile intereselor ocrotite de lege determină un semn calificativ al componenței de infracțiune prevăzută la art. xxxxx Cod penal al R. Moldova

A menționat că nici în cadrul primei instanțe, nici în apel, partea acuzării nu a probat fiecare din aceste acuzații, care în consecință ar fi cauzat daunele pretinse, prin urmare acestea rămân doar învinuiri pur declarative.

Partea acuzării nu a adus nici o probă care să demonstreze faptul că au fost cauzate daune intereselor publice, iar în lipsa constatării persoanei prejudiciate, daunei și caracterului acesteia, nu este posibil de stabilit calificativul imputat inculpatului ca cauzare de urmări grave. Mai mult ca atât, lipsește constatarea cuantumului, descrierea formei, caracterului, naturii urmărilor grave, incriminate inculpatului în cazul dat, ceea ce impune excluderea și acestui element calificativ, precum și nu se indică subiectul care a suferit aceste urmări.

Instanța de apel a interpretat în mod arbitrar și abuziv statutul de funcționar al cet. Popescu Serghei or, când abordează aspectul privind subiectul infracțiunii, instanța conchide că cel din urmă este o persoană publică și că are atribuții de execuție, iar când abordează aspectul privind latura obiectivă, conchide că subiectul nu are împuternicirile necesare de eliberare a Extrasului din Decizia organului colectiv.

A susținut că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii și acesta este expus neclar, mai mult ca atât, instanța de apel a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Instanța de apel nu a cercetat și nu a verificat probele prezentate de către acuzare sub toate aspectele, nu le-a dat apreciere prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor și nu a motivat soluția adoptată, iar ținând cont de prevederile art. 394 alin.(3) Cod de procedură penală, instanța de asemenea nu a făcut o analiză amplă a probelor prezentate de acuzare în cauză și astfel n-a soluționat fondul cauzei.

La fel, instanța de apel nu a luat în considerație că de fapt probele administrate nu demonstrează vinovăția inculpatului Popescu Serghei în comiterea infracțiunii încriminate, nu a examinat obiectiv cauza și a ajuns la o concluzie neargumentată precum că Popescu Serghei a săvârșit infracțiunea incriminată, întrucât din motivarea

cererii de apel se deduce clar că probele nu demonstrează circumstanțele de fapt ce ar determina vinovăția cet. Popescu Serghei.

Pe cale de consecință, instanța de apel a transpus în decizia sa conținutul sentinței de condamnare pronunțată de judecătoria Orhei, or, în conținutul, atât al deciziei instanței de apel, cât și în conținutul sentinței de condamnare - declarațiile martorilor și înscrisurile prezentate nu sunt administrate corespunzător, nefiind analizate în esența acestor depoziții și documente, fapt ce se constată prin motivarea deciziei instanței de apel. Cu alte cuvinte, instanța de apel nu se expune asupra argumentelor apelantului Popescu Serghei prin care se motivează că probele sunt calificate ca fiind neconstatatoare în privința circumstanțelor ce atestă vinovăția lui Popescu Serghei. Drept urmare, instanța de apel a încălcat considerabil art. 414, alin. (5) Cod de procedură penală, în care se stipulează imperativ că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel, motiv care a stat la baza casării celor două Decizii ale Curții de apel pe marginea acestui caz.

Instanța de fond și instanța de apel a admis erori grave de fapt în privința vinovăției lui Popescu Serghei din considerentul că de-a lungul procesului organul de urmărire penală nu a indicat în învinuirea formulată prin rechizitoriul atribuții concrete, acordate prin lege, cu reproducerea textului prescripțiilor conținute în aceasta, limitele cărora se presupune că în mod vădit le-ar fi depășit inculpatul. Nici o normă de drept material menționat în învinuirea adusă inculpatului nu conține referire la drepturi și atribuții proprii funcției deținute de acesta, iar actul de învinuire nu conține referire directă și concretă la lege care se pretinde a fi depășită, inclusiv norma care reglementează atribuțiile de serviciu, și în acest sens facem trimitere la hotărârea Curții Constituționale nr. 22 din 27 iunie 2017 privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi ale articolului xxxxx din Codul penal.

A menționat că dispozitivul este neclar și confuz. Instanța de apel declară că admite din alte motive apelul inculpatului Popescu Serghei, și casează, inclusiv din oficiu în partea executării pedepsei și pronunță nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță și liberează de pedeapsă penală pe Popescu Serghei în legătură cu intervenirea termenului de prescripție pentru tragerea la răspundere penală. Respectiv, instanța de apel nu poate să admită apelul fără să modifice sentința primei instanțe, ori, constatăm că prin dispozitivul Deciziei nu se casează nimic, ci doar se constată că a expirat termenul de prescripție privind tragerea la răspundere penală și liberarea de pedeapsă penală a inculpatului. În concluzie, prin dispozitivul deciziei instanței de apel, inculpatul Popescu Serghei a fost liberat nu de răspundere penală, ci de la executarea pedepsei. Acest fapt denotă că sentința primei instanțe a rămas neschimbată, respectiv, survine întrebarea logică: ce a fost admis, inclusiv din oficiu, de către instanța de apel?

Consideră că nici organul de urmărire penală în învinuirea formulată prin rechizitoriu, nici instanța de judecată în sentința pronunțată și nici instanța de apel prin decizia pronunțată, nu au constatat elementul componente de infracțiune imputate inculpatului - cauzarea prejudiciului material, întrucât existența acestui element este necesară și obligatorie unei componente de infracțiune materiale,

Astfel, erorile menționate sunt erori de drept procedural și se încadrează în art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, deoarece se referă la procedura de motivare a soluției instanței de apel și sânt temei de recurs, fiind în coraborare cu art.6 CEDO, care implică în sarcina instanței obligația de a proceda la un examen efectiv al mijloacelor, argumentelor și a elementelor de probă a părților, cel puțin pentru a le

aprecia relevanța. În cazul din speță, aceasta, după cum se constată din partea descriptivă a deciziei, lipsește.

Consideră, că din circumstanțele cauzei și probele administrate din dosar rezultă că, probatoriul prezent nu este suficient în condamnarea inculpatului de săvârșirea infracțiunii imputate, deoarece instanța de fond și instanța de apel au argumentat la general vinovăția inculpatului, fără să aprecieze probele pe fiecare în parte și să se pronunțe asupra admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe.

Instanța de apel fără a se expune asupra probelor menționate, nu a elucidat faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date, a preluat aceleași motive din sentință, neglijând argumentele și probele prezentate de apărare.

Instanța de apel urma să cerceteze din nou și amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să judece conform prevederilor art. 414 Cod de procedură penală fiecare probă din punct de vedere al relevanței, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor și în concluziile sale să motiveze admiterea unor probe sau respingerea altora.

Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal constată că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art.434 Cod de procedură penală, judecând recursul împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

Potrivit art.435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Drept temei pentru declararea recursului, recurentul invocă prevederile art.427 alin.(1) pct.6) și 8) Cod de procedură penală, care stipulează că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, sau când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Colegiul penal constată că, motivele invocate de recurent nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului menționat, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de autor.

Referitor la temeiul pentru recurs invocat de recurent și prevăzut la pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art.414 alin.(1), (5), 417 alin.(8) Cod de procedură penală, în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Astfel, potrivit prevederilor art.414 alin.(1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. Prevederile art.414 alin.(5) Cod de procedură penală stabilesc că, instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art.417 alin.(8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Ținând seama de aceste prevederi, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel a fost în drept și, de fapt, întemeiat a dat o nouă apreciere, alta decât cea făcută de prima instanță, probelor cauzei, motivând-și detaliat și clar soluția adoptată, expunându-se argumentat din care motive a ajuns la concluzia de vinovăție a inculpatului Serghei Popescu în comiterea infracțiunii incriminate.

Afirmația recurentului, precum că instanța de apel incorect a apreciat probele, punându-le la baza sentinței de condamnare, nu poate fi reținută ca temei de admitere a acestui recurs, deoarece, ca probe acestea au fost administrate cu respectarea procedurii penale, verificate și apreciate de instanță în modul corespunzător, iar instanța de apel nu a făcut o altă încadrare juridică a faptelor comise de către Serghei Popescu decât cea în baza căreia acesta a fost pus sub învinuire.

În acest sens, Colegiul consideră că se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv. Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concluzivitatea, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează, că motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv, sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor.

În acest sens Colegiul atestă că, la soluționarea cauzei, instanța de apel a ținut cont de prevederile art.99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma relevanței, concluzivității, utilității și veridicității lor și întemeiat a ajuns la concluzia privind casarea sentinței de achitare, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță privind recunoașterea vinovăției lui Serghei Popescu în baza art.328 alin.(1) Cod penal, cu încetarea procesului penal intentat în privința lui Serghei Popescu, din motivul intervenirii prescripției răspunderii penale.

Cu referire la criticele invocate de recurent sub aspectul pct.8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează, că temeiul de drept menționat, prevede, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

În acest sens instanța de recurs menționează, că potrivit art.113 alin.(1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a

corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii prevăzute de norma penală.

Colegiul penal reține, că acest temei include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Potrivit materialelor cauzei, instanța de apel fiind investită cu judecarea apelului declarat, a ajuns la concluzia că analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, a ajuns la concluzia vinovăției inculpatului Serghei Popescu de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.xxxx Cod penal.

Argumentul recurentului precum că, instanța de apel a apreciat incorect și unilateral probele administrate în cauză, Colegiul le atestă că sunt nefondate, întrucât vinovăția inculpatului Serghei Popescu în săvârșirea infracțiunii incriminate se dovedește indubitabil din probele acumulate, nefiind comisă nici o gravă eroare de fapt de către instanța de apel la judecarea cauzei, care ar duce la casarea decizie.

Instanța de recurs menționează că, după cum rezultă din partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a stabilit că inculpatul Serghei Popescu întrunește calitatea de subiect activ al infracțiunii incriminate, fiind persoană cu funcții de răspundere care execută funcții autorității publice.

Acest fapt reiese din fișa postului prezentată de însuși inculpatul, care printre sarcinile de bază i se atribuie și „pregătirea, înregistrarea și eliberarea documentelor deținătorilor de teren”. Astfel, inculpatul Serghei Popescu exercitând un serviciu de interes public, urma în situația dată să acționeze legal.

Subsecvent, instanța de apel a enunțat că din materialele cauzei s-a stabilit că terenul cu suprafața de 0.1106 ha. cu numărul cadastral xxxxxx, care i-a fost repartizat în proprietate lui Colța Liubovi în temeiul Extrasului completat și semnat de inculpat, iar în temeiul acestui extras pe numele lui Colța Liubovi a fost eliberat și titlu de proprietate, fiind totodată și un temei de înregistrare a dreptului de proprietate la organul cadastral, până în anul 2012 nu a fost în folosință la Colța Liubovi ca teren agricol.

Din declarațiile martorilor, și anume, din depozițiile martorului Untilă Serghei s-a reținut că terenul dat, a constituit pășuni și până în anul 2012 a fost parte componentă din terenul aferent Complexului muzeal „Orheiul Vechi”, ce constituia proprietatea statului. Acest teren cu suprafața de 0.1106 ha s-a format în rezultatul delimitării făcute în anul 2012, dintre proprietatea de stat a rezervației și cea a unității administrativ teritoriale, fapt confirmat prin decizia Consiliului Local Trebujeni nr. 5.5. din 10.10.2012, prin care s-a aprobat delimitatei terenurilor și Actul de stabilire a hotarelor sectorului de teren întocmit de OCT Orhei din 11.04.2013, efectuat la cererea lui Colța Lilea.

Prin urmare, din aceste constatări s-a stabilit că Colța Liubovi nu a avut acest teren în folosință pînă în anul 2013, când i-a fost stabilit hotarele, mai mult din tabelul foto anexat, alte terenuri agricole nu se învecinează cu acest teren. Relevant fiind și faptul că anterior pe acest teren erau amplasate anexele complexului muzeal „Orheiul Vechi”, iar la moment aceste anexe au fost demolate, iar pe teren este ridicată construcția unei case de nunți care nu este înregistrată la OCT.

Astfel, stabilind că pe acest teren sunt amplasate construcții, terenul capătă un regim juridic de teren aferent și potrivit legislației în vigoare, acest teren nu putea fi atribuit în proprietate gratuită, ci putea fi doar vândut, iar prin faptul că terenul nu a fost vândut, ci s-a atribuit în mod gratuit, i-a fost cauzat un prejudiciu unității administrativ teritoriale. Mai mult, nu s-au stabilit careva temeuri pentru ca terenul în speță să fie atribuit cet.Colța Liubovi, or ea nu l-a deținut anterior și numele ei nu figurează în lista proprietarilor care au fost împrumărați conform deciziei din 13 aprilie 1993.

A stabilit că potrivit conținutului fișei postului nr. 1 din 19 februarie 2015. (f.d. 215-217), inculpatul Serghei Popescu activa în calitate de specialist pentru reglementarea regimului proprietății funciare al Primăriei com. Trebujeni, r-ul Orhei. exercitând funcție publică de execuție, iar la rubrica atribuții de serviciu, nu a fost regăsită atribuția cu privire la eliberarea extraselor din deciziile primăriei. Astfel, activitatea efectuată de către inculpatul Serghei Popescu cade sub incidența Legii nr. 158-XVI din 04.07.2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, care a fost menționată inclusiv și în fișa postului acestuia.

A constatat că inculpatului Serghei Popescu i s-a atribuit sarcina de pregătire, a documentelor deținătorilor de teren, care era obligat să verifice respectarea condițiilor legale iar eliberarea extrasului completat și semnat de inculpat, a atras după sine eliberarea titlului de proprietate, fiind temei de înregistrare a dreptului de proprietate la organul cadastral, a unui teren care până în 2012 avea destinație agricolă. Astfel, spațiul vizat a fost certificat pentru a fi repartizat unei persoane fără a fi verificat temeiul legal de către persoane înzestrate cu aceste atribuții. Prin urmare, Serghei Popescu era obligat să-și cunoască îndatoririle care alcătuiesc conținutul funcției pe care o îndeplinește și anume să cunoască legislația funciară, mai ales cea ce privește regimul juridic al terenurilor, însă, la caz s-a constatat cu certitudine că inculpatul în mod abuziv a procedat la eliberarea extrasului pe numele lui Colța Liubovi și în acest temei pe numele ei a fost eliberat și titlu de proprietate.

Prin urmare, Colegiul penal reține, că instanța de apel întemeiat a ajuns la concluzia că este dovedită vinovăția inculpatului în săvârșirea faptei criminale constatate, dat fiind că s-a constatat că aceasta, fiind persoană publică, a săvârșit acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, aceasta cauzând daune considerabile drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice.

În acest sens Colegiul atestă, că temeiul invocat de recurent cu referire că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, se combate prin materialele cauzei și nu se semnalizează în esență presupusa eroare de drept, astfel încât, hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția. Prin urmare, în cauză, semnele faptei prejudiciabile coincid cu semnele componentei infracțiunii prevăzute de norma juridică-penală, fapta reținută în seama inculpatului poartă un caracter definit și cert.

Aprecierea probelor ține de soluționarea fondului cauzei de către instanțele de fond și de apel și nu poate constitui temei pentru recurs, cu excepția cazurilor, când instanțele menționate, la aprecierea probelor, au admis încălcarea anumitor prevederi ale legii procesuale penale, ce a condiționat comiterea unor erori grave de drept, iar dezacordul unei părți cu aprecierea probelor de către instanțe nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărâri de condamnare sau de achitare.

Temeiuri de a pune la îndoială legalitatea și veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit de către instanța de recurs. Colegiul penal subliniază că, potrivit jurisprudenței CtEDO nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele inferioare. Or, în cazul în care acestea și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei din 21.01.1999, Helle c. Finlandei din 19.12.1997).

Colegiul penal conchide că instanța de apel recunoscând-ul vinovat pe Serghei Popescu, corect a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept, respectând prevederile art.art.414-417 Cod de procedură penală, principiul contradictorialității în procesul penal, precum și ținând cont de dispozițiile art.6 din Convenție, și anume că, după o hotărâre de achitare, instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărâre de condamnare, bazându-se exclusiv pe dosarul din prima instanță, întemeiat concluzionând asupra vinovăției acesteia în baza art.xx Cod penal, bazându-și soluția pe probele legal administrate și verificate în ședința de judecată a instanței de apel, indicând că probele prezentate în probarea învinuirii și-au găsit confirmare în ședința de judecată.

Reieșind din considerentele expuse supra, Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel nu a comis erorile de drept invocate în recursul apărării, care ar genera casarea deciziei adoptate în sensul invocat, fapt ce impune respingerea, ca inadmisibil a recursului ordinar declarat de către Serghei Popescu.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul pena

d i s p u n e :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către Serghei Popescu împotriva deciziei din 04 iunie 2019 a Colegiului judiciar al Curții de Apel Chișinău, în cauza penală privindu-l pe Serghei Popescu Serghei, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Nicolae Craiu

Victor Burduh